

Abstrakt

Práce vychází z tříměsíčního zúčastněného pozorování uskutečněného v domově se zvláštním režimem v roce 2010 a interview sbíraných po další tři roky. Vychází z perspektivy medicínské antropologie a antropologie institucí. Zaměřuje se na etnografii instituce s cílovou skupinou lidí s chronickou duševní poruchou, demencí a závislostmi. Mapuje jednotlivé její složky a aktéry, jejich sociální život a vztahy v rámci instituce. Analýza je založena na konceptu totální instituce Ervinga Goffmana, dále s využitím myšlenek Josefa Piepera, Martina Bubera, Emanuela Lévinase, Ericha Fromma a Michela Foucaulta. Domov se zvláštním režimem je institucí, která s klasickými příklady totálních institucí sdílí některé problémy a klientelu, ale nedávné reformy směřovaly k maximálnímu omezení rysů totální instituce. Přesto se nezdá být institucí vitální a objevují se zde nové aspekty sociální situace obyvatel i zaměstnanců. Nové problémy zahrnují absenci terapie pro obyvatele, jejich marginalizaci danou špatnou finanční situací v instituci, kde je mnoho služeb placených a malou návaznost další péče komunitního a ambulantního typu.

Klíčová slova: totální instituce, domov se zvláštním režimem, psychiatrická péče, medicínská antropologie, antropologie institucí, sociální péče, duševní nemoc